

OPINIO

11
Aterratge forços

Pere Martí

13
Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13
Que es barallin ells

Miquel Ramon

15
Neguits a Alemanya

Llibert Ferri

16
Una web contra els jutges

Xavier Vinader

17
Museu Diocesà...

Josep Pont

18
Pasticciacci

Ramon Barnils

Pronòstic electoral

J. J. Pérez Benlloch

Exemples

Pau Viciano

19
El poder de l'arnica

Martí Domínguez

71
L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82
Sobre pactes i adhesions

Joan Francesc Mira

Una broma pesada

No tenim cap dubte que el debat polític, la controvèrsia, i fins i tot l'enfrontament dialèctic són algunes de les activitats més saludables a què es poden dedicar els ciutadans d'una societat democràtica, sobretot si d'això se'n trauen conclusions pràctiques. A Catalunya, la insistència del polèmic Foro Babel a fer sentir la seua veu no és, per tant, res que vaja en contra del més elemental dret a la llibertat d'expressió d'idees. Ben al contrari, benvingudes siguen les reflexions d'aquest col·lectiu si, al final, han de servir perquè l'acció de les institucions s'ajuste més a la voluntat popular.

Però una cosa és això i una altra són les bromes pesades, que és allò en què s'han convertit els manifestos babelians quan acusen el govern català de perjudicar els sectors socials econòmicament més dèbils amb la seua política lingüística. Fer afirmacions d'aquest estil sense aportar proves és jugar amb el foc de la pau i la convivència ciutadana que, afortunadament, les forces polítiques democràtiques —de la dreta a l'esquerra— han tingut el seny de mantenir, tant en l'època de la transició com des de la recuperació de la Generalitat fins avui dia.

La política de normalització del català, amb encerts i desencerts, ha estat el resultat de dues lleis del Parlament de Catalunya. La primera votada per unanimitat i la segona per majoria absoluta. El govern que les ha aplicat, amb encerts i desencerts, ha estat elegit pel mateix Parlament, la composició del qual és resultat de les eleccions democràtiques que, com se sap, es fan cada quatre anys (si no s'avancen).

Fins al moment, el resultat de tot

això ha estat una progressiva normalització del català, amb dues conseqüències clares: més possibilitats d'integració i de progrés social per als ciutadans i ciutadanes castellanoparlants —especialment els de sectors econòmicament més dèbils— i més respecte als drets lingüístics dels ciutadans de parla catalana. On són els perjudicats?

Precisament, fa pocs dies, en un debat televisiu, l'alcalde Joan Clos afirmava que Barcelona és la ciutat espanyola amb més estudiants universitaris estrangers, fet que desarma rotundament unes altres crítiques que, temps enrere, va rebre la política lingüística de la Generalitat. Segons aquelles crítiques, l'oficialitat del català perjudicava l'accés dels estudiants estrangers a les universitats catalanes... Però la realitat ha demostrat que la cultura no és una barrera, sinó una

porta oberta, i és estrany que els babelians, universitaris de pro, no ho vegem també així.

Al costat del debat sobre la política lingüística (que, no sense dificultats, s'ha aplicat fins ara per consens), el Foro Babel critica moltes més coses i barreja naps amb cols quan posa dins del mateix sac el tema de la llengua i una "subtil" i "sigilosa" operació nacionalista per a debilitar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, "amb el suport, silenci o complicitat de sectors influents de tot l'espectre polític, social i cultural". Això és un altre tema, encara més senzill: hi ha unes forces polítiques que no estan d'acord amb el marc constitucional, o amb algunes interpretacions d'aquest marc, i confien que l'acció política democràtica pot canviar les coses. Qui no hi combregue, que no els vote. ■

"La realitat ha demostrat que la cultura no és una barrera, sinó una porta oberta, i és estrany que els babelians, universitaris de pro, no ho vegem així."